

Gilbert Achcar: Vapenvilan i Libanon är inte någon ”gudomlig seger”

Ur [International Viewpoint](#), 27 november 2024. Ursprungligen publicerad på [Gilbert Achcars blogg](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Kan uppgörelsen om eldupphör mellan Israel och Libanon vara en ny ”gudomlig seger”? Det var så Hizbollah karakteriserade den överenskommelse som avslutade Israels angrepp på Libanon 2006. Då stoltserade partiet med dessa ord på enorma reklamtavlor som visade en bild av deras general-sekreterare Hassan Nasrallah, i en tydlig lek med ord, eftersom parollen gick att läsa både som en seger som tillskrevs Gud och en seger under ledning av Nasrallah, vars namn på arabiska betyder ”Guds seger”.

Oavsett denna påstådda gudomlighet var påståendet om seger begripligt 2006, då Israels angrepp inte lyckades utdela något avgörande slag mot partiet, som mötte angreppet med ett våldsamt motstånd. Den sionistiska staten tvingades avbryta sitt krig genom att förlita sig på en internationell resolution, FN:s säkerhetsråds resolution 1701, där det inte fanns några verkliga garantier för att den skulle bli genomförd – inte ens dess första klausul, som sa att partiets styrkor skulle dras tillbaka till norr om Litanifloden, för att inte tala om den klausul som på nytt hävdade säkerhetsrådets tidigare resolution 1559 (2004) som krävde avvapning av Hizbollah – den enda organisation som efter 1990 envist krävde att få fortsätta bära vapen i Libanon i namn av att göra motstånd mot den israeliska ockupationen.

Partiet kunde läka sina sår efter kriget 2006, som krävde mer än 1.000 dödsoffer och ledde till utbredd förödelse i de områden där partiet hade makten, i linje med det som senare blev känt som ”Dahiya-doktrinen”. Irans ekonomiska stöd gjorde det möjligt för Hizbollah att betala ersättning för liv och egendom, precis som Irans beväpning inte bara gjorde det möjligt för dem att ersätta förlusterna av militär utrustning, utan också öka sin vapenmakt mångdubbelt, både kvantitativt och kvalitativt och uppnå avskräckningsförmåga mot den sionistiska staten. Som bekant ökade partiets militära styrka och Irans stöd för det senare genom att det ingrep i Syrien för att backa upp Assads regim, och i själva verket omvandlades till en division i Quds-trupperna – den del av Irans islamska revolutionsgarde som är specialiserad på operationer utomlands – som anförtrotts militära uppdrag, inklusive i Irak och Jemen.

Den nuvarande situationen och överenskommelsen om eldupphör, som det har förhandlats om på sparlåga i flera månader och mycket intensivt under de senaste veckorna, skiljer sig fullständigt från dem 2006. Den första och viktigaste skillnaden är att de sionistiska väpnade styrkornas har lyckats åsamka partiet ett mycket hårdare slag idag än 2006, om än inte dödligt. Hursomhelst hyser inte Israel några illusioner om att de kan utplåna partiet bara med bombningar, eftersom Libanon erbjuder olika lokala och regionala tillflyktsorter – till skillnad från Gazaremsan, som trots det nätverk av tunnlar som Hamas grävde har förblivit ett stort fängelse.

Den offensiv som de sionistiska väpnade styrkorna inledde för 2½ månad sedan, till att börja med

den explosion av kommunikationsutrustning som Hizbollahs kadrer bar på, gjorde det möjligt för dem att halshugga partiet genom att döda de flesta av dess ledare och koncentrera sig på att förstöra dess militära förmåga och infrastruktur mycket effektivare än för 18 år sedan, tack vare ett effektivt underrättelsearbete som har dragit fördel av den tekniska utveckling som de uppnått under de senaste åren. Hizbollah kommer att ta sig ur detta krig oändligt mer utmattat än 2006, och dess förmåga att återuppbygga sin styrka, för att inte tala om utvidga den, kommer att vara mycket begränsad jämfört med vad som hände det året.

Som Israels FN-ambassadör nyligen uttryckte det, har de lärt sig ”läxan från 2006 och 1701”, vilket betyder att israelerna denna gång kommer att vara mycket intresserade av att bekräfta att Hizbollahs trupper drar sig tillbaka fullständigt norr om Litanifloden, och att förhindra Iran från att återupp-rusta partiet via syriskt territorium. De krävde officiella amerikanska garantier avseende dessa två frågor, samtidigt som de vidhöll sin frihet att slå mot varje åtgärd som motsäger överenskommelsen, som frihet att angripa iranska rörelser på syriskt territorium. Det har till och med talats om att Israel kräver att Ryssland ska samarbeta på detta område, i linje med det samförstånd som finns mellan de två staterna, enligt vilken ryska flyg- och flygförsvarssystem som finns utplacerade på syriskt territorium inte ska hindra angrepp från Israels flygvapen på detta territorium.

Dessutom kommer Hizbollah denna gång att ha sämre förmåga att läka såren som dess folkliga bas och dess miljö har drabbats av, inte bara på grund av att såren idag är större än vad de var 2006 (mer än tre gånger fler döda, omkring fyra gånger fler skadade, och mycket större förödelse), utan också för att Teherans ekonomiska förmåga är relativt sett svagare idag än vad den var 2006, innan USA skärpte sanktionerna mot landet. Det utöver de problem som troligen kommer att hindra Teheran från att överföra kapital som de gjorde för 18 år sedan.

Sist men inte minst satsar den sionistiska staten på Washingtons försök att under den kommande perioden, i samarbete med Paris, på ett avgörande sätt förändra Libanons politiska karta genom att förstärka de reguljära libanesiska väpnade styrkorna och på samma gång förhindra partiet från att återfå sin styrka, och nå en punkt där de förstnämnda kan genomdriva en avvapning av de sist-nämnda, antingen genom politiska överenskommelser eller med våld. Att återställa den libanesiska regeringens institutioner, i synnerhet välja en ny president och utse en ny regering, kommer att vara ett grundläggande steg på denna väg. Det är välkänt att Washington driver på för att välja den libanesiska arméns nuvarande befälhavare, Joseph Aoun, till president.

Huruvida saker och ting kommer att gå i denna riktning på ett relativt smidigt sätt, eller om kollisionen mellan olika projekt kommer att leda till en ny omgång av ombudskrig på libanesisk mark, denna gång mellan Iran å ena sidan och USA och Israel å den andra, kommer att bero både på Iran och USA. Alla lade märke till hur Teheran – efter att ha krävt att Hizbollah avvisade vapenvila i Libanon innan en sådan hade uppnåtts i Gaza (denna ståndpunkt var i själva verket en förevändning för att hålla partiet indraget i krig, i väntan på en upptrappning av sammandrabbningen mellan Israel och Iran) – ändrade sin ståndpunkt och gav partiet grönt ljus att överge förhandsvillkoret om Gaza. En del tror att orsaken till denna förändring är det framgångsrika sionistiska angreppet på Hizbollah, och att Teheran har insett att partiets förmåga kommer att försvagas ytterligare vartefter tiden går, medan andra tror att det är Teherans rädsla för att Washington kan delta i en kommande israelisk attack på dem, och i synnerhet för dess kärnvapenförmåga efter att dess ärkefiende, Donald Trump, återvänder till Vita huset.

Om denna sistnämnda bedömning är korrekt och Teheran försöker sluta ett "avtal" med Trump, då måste priset bli att Teheran rekommenderar sina regionala hjälpredor, i första hand Hizbollah, att börja bygga den lokala staten istället för att försöka bygga en parallell stat, och dessutom att de måste gå med på att överge anrikningen av uran och tillåta en hårdare kontroll av sina kärnanläggningar. Men om denna gissning misslyckas kommer Libanon och hela regionen att gå mot nya våldsamma faser, och vapenvilan i Libanon kommer bara att vara ett tillfälligt vapenstillestånd i den mångsidiga konfrontation som inleddes med bildandet av Hizbollah för nästan 40 år sedan, eller till och med 6 år tidigare med den "islamska republikens" födelse.